

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240

27. januar 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-638/16 PPU	X et X 1. Omfatter de »internationale forpligtelser« i artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) samtlige rettigheder, der er sikret ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder navnlig de rettigheder, der er sikret ved artikel 4 og 18, og omfatter de ligeledes forpligtelser, som medlemsstaterne har med hensyn til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og artikel 33 i Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling? 2. A. Under hensyn til besvarelsen af det første spørgsmål, skal artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) fortolkes således, at en medlemsstat, hvortil en ansøgning om visum med begrænset territorial gyldighed er blevet indgivet, med forbehold af den skønsmargen, som den råder over med hensyn til sagens omstændigheder, er forpligtet til at udstede det visum, der ansøges om, når det viser sig, at der er risiko for tilsidesættelse af artikel 4 og/eller artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, eller en anden international forpligtelse? B. Har det nogen betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at der foreligger en tilknytning mellem ansøgeren og den medlemsstat, til hvilken	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Mundtlig forhandling	30.01.17

	visumansøgningen er blevet indgivet (f.eks. familiemæssig tilknytning, værtsfamilier, garantistillere og sponsorer m.v.)?			
C-184/16	<p>Petrea</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 27 og 32 i direktiv 2004/38/EF, sammenholdt med artikel 45 TEUF og 49 TEUF samt i lyset af medlemsstaternes procesautonomi, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om god forvaltningsskik, fortolkes således, at de pålægger – eller giver mulighed for – at ophæve et bevis for registrering som unionsborger, der tidligere er blevet udstedt i henhold til artikel 8, stk. 1, i præsidentdekret nr. 106/2007 til en statsborger i en anden medlemsstat, og at træffe en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende fra værtsmedlemsstatens område, såfremt denne borger, selv om den pågældende er opført på den nationale liste over uønskede udlændinge og er genstand for et indrejseforbud af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed, atter er indrejst i den pågældende medlemsstat og her har startet en virksomhed uden at indgive en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet efter proceduren i artikel 32 i direktiv 2004/38, idetsidstnævnte forbud (indrejseforbuddet) udgør et selvstændigt hensyn til den offentlige orden, som begrundet en ophævelse af beviset for registrering af en statsborger i en medlemsstat? 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan den omhandlede situation da sidestilles med et ulovligt ophold for unionsborgeren på værtsmedlemsstatens område, således at det organ, der har kompetence til at ophæve beviset for registrering som unionsborger, kan træffe afgørelse om tilbagesendelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, og dette selv om registreringsbeviset ikke, som der generelt er enighed om, udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og det personelle anvendelsesområde for direktiv 2008/115 alene omfatter tredjelandsstatsborgere? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan ophævelsen af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed af beviset for registrering af en statsborger i en anden medlemsstat, hvilket ikke udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og vedtagelsen af en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende – der træffes på samme tid af de kompetente nationale myndigheder under udøvelse af værtsmedlemsstatens procesautonomi – da ifølge en korrekt fortolkning af lovgivningen opfattes som en samlet administrativ foranstaltning om administrativ udsendelse i medfør af artikel 27 og 28 i direktiv 2004/38, som kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse på de betingelser, der er fastsat i de sidstnævnte bestemmelser, som fastlægger en enkelt metode for den eventuelt nødvendige administrative udsendelse af unionsborgere fra værtsmedlemsstatens</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>02.02.17</p>

	<p>område? 4) Hvad enten det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende eller benægtende, er en national retspraksis, hvorefter de administrative myndigheder, og derfor også de pågældende kompetente retter, i forbindelse med en ophævelse af et bevis for registrering som unionsborger eller i forbindelse med en vedtagelse af en foranstaltning om udsendelse fra værtsmedlemsstatens område, fordi statsborgeren i en anden medlemsstat er genstand for et indrejseforbud i den (først)nævnte medlemsstat, ikke må undersøge, hvorvidt de processuelle garantier i artikel 30 og 31 i direktiv 2004/38 blev overholdt, da afgørelsen om indrejseforbuddet blev truffet, da i strid med effektivitetsprincippet? 5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, har medlemsstatens kompetente administrative myndigheder i henhold til artikel 32 i direktiv 2004/38 da pligt til under alle omstændigheder at meddele den pågældende statsborger i en anden medlemsstat afgørelsen om udsendelse på et sprog, som den pågældende forstår, således at den pågældende effektivt kan udøve sine processuelle rettigheder på grundlag af de ovennævnte bestemmelser i direktivet, selv om den pågældende ikke har indgivet en anmodning herom?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-573/14	<p>Lounani 1) Skal artikel 12, stk. 2, litra c), i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse fortolkes således, at anvendelsen af den i denne bestemmelse foreskrevne udelukkelsesbestemmelse nødvendigvis er betinget af, at asylansøgeren er blevet dømt for en af de terrorhandlinger, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme, der er gennemført i Belgien ved lov af 19. december 2003 om terrorhandlinger?</p>	Udenrigsministeriet	Dom	31.01.17
C-392/15	<p>Kommissionen mod Ungarn Påstande: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet den har underlagt udøvelse af notarvirksomhed et nationalitetskrav. Ungarn tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	SKAT Erhvervsstyrelsen	Dom	01.02.17

C-670/15	<p>Šalplachta</p> <p>Kræver en fysisk persons ret til effektiv domstolsadgang i grænseoverskridende tvister som omhandlet i artikel 1 og 2 i Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art, at den retshjælp, som ydes af Forbundsrepublikken Tyskland, omfatter ansøgerens udlæg til oversættelse af erklæringen og bilagene til ansøgningen om retshjælp, når ansøgeren samtidig med sagsanlægget søger om retshjælp ved den ret, hvor sagen føres, og som også har kompetence som modtagende myndighed som omhandlet i direktivets artikel 13, stk. 1, litra b), og ansøgeren selv har fået udfærdiget oversættelsen?</p>	Justitsministeriet	GA	01.02.17
C-430/15	<p>Tolley</p> <p>1. Er det med henblik på forordning nr. 1408/71 korrekt at klassificere plejedelen i Det Forenede Kongeriges underholdsydelse til handicappede som en invaliditetsydelse frem for en kontantydelse ved sygdom? 2. i) Ophører en person, der ikke længere er berettiget til Det Forenede Kongeriges underholdsydelse til handicappede som følge af lovgivningen i Det Forenede Kongerige, fordi den pågældende person er flyttet til en anden medlemsstat for at bosætte sig der, og som før denne flytning helt er ophørt med at have erhvervmæssig beskæftigelse, men fortsat er forsikret mod alderdom under Det Forenede Kongeriges sociale sikringsordning, med at være omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning med henblik på artikel 13, stk. 2, litra f), i forordning nr. 1408/71? ii) Er en sådan person under alle omstændigheder fortsat omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning på baggrund af punkt 19, litra c), i Det Forenede Kongeriges bilag VI til forordningen? iii) Såfremt den pågældende er ophørt med at være omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning som omhandlet i artikel 13, stk. 2, litra f), er Det Forenede Kongerige så forpligtet til eller har det blot mulighed for i medfør af punkt 20 i bilag VI at lade bestemmelserne i afdeling III, kapitel 1 til forordningen finde anvendelse på hende? 3. i) Finder den vide definition af arbejdstager i [sag C-543/03, Dodl og Oberhollenzer] anvendelse med henblik på forordningens artikel 19 - 22, når en person helt er ophørt med at have erhvervmæssig beskæftigelse før den pågældende flyttede til en anden medlemsstat, uanset den sondring, der er anlagt i afdeling II, kapitel 1, mellem på [org. s. 14] den ene side arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende og på den anden siden arbejdsløse personer? (ii) Såfremt denne definition finder anvendelse, er en sådan person da berettiget til at overføre ydelsen i henhold til artikel 19 eller artikel 22? Tager artikel 22, stk. 1, litra b), sigte på at forebygge, at en sagsøgers ret til plejedelen af DLA ophæves ved, at der i national ret stilles krav om bopæl ved flytning til en anden medlemsstat</p>	<p>Udenrigsministeriet Børne- og Socialministeriet Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering</p>	Dom	01.02.17

	område?			
C-336/15	<p>Unionen</p> <p>I betragtning af det, der er anført i ovennævnte kendelse, anmoder Arbejdsdomstolen om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål. Er det foreneligt med direktivet om overførsel af virksomheder, at en erhverver – efter at der er gået et år efter overførsel af en virksomhed – i forbindelse med anvendelsen af en bestemmelse i erhververens kollektive overenskomst, som indebærer, at en vis uafbrudt anciennitet hos én og samme arbejdsgiver er en forudsætning for forlænget opsigelsesvarsel, ikke tager hensyn til den anciennitet, der er optjent hos overdrageren, når arbejdstagerne i henhold til en enslydende bestemmelse i den kollektive overenskomst, der gjaldt hos overdrageren, har haft ret til, at der blev taget hensyn til denne anciennitet?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	01.02.17
C-144/16	<p>Município de Palmela</p> <p>a) Henset til, at lovdekret nr. 379/97 af 27. december godkendte bekendtgørelsen om fastsættelse af sikkerhedskrav til placeringen, implementeringen, udformningen og den funktionelle organisering af legepladser og rekreative områder samt deres udstyr og anslagsflader, b) Henset til, at lovdekret nr. 119/2009 af 19. maj ændrede lovdekret nr. 379/97 af 27. december, idet det ændrede ordlyden af visse tekniske standarder, tilføjede andre tekniske standarder og på ny offentliggjorde nævnte bekendtgørelse, hvoraf det er en integrerende del, c) Henset til, at ingen af de to nationale lovttekster blev meddelt Europa- Kommissionen inden for rammerne af en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20. juli 1998, og gennemført i national ret ved lovdekret nr. 58/2000 af 18. april: 1) Skal den nationale ret da træffe afgørelse om fuldt ud at tilsidesætte anvendelsen af en national lovttekst, som indfører tekniske standarder, og som i strid med bestemmelserne i direktiv 98/34/EF ikke er blevet meddelt Europa-Kommissionen, eller skal rettens afgørelse om tilsidesættelse begrænses til de nye tekniske forskrifter, der er indført ved den nationale lovttekst? Eller 2) Skal anvendelsen af en national lovttekst, som indfører tekniske standarder, og som i strid med bestemmelserne i direktiv 98/34/EF ikke er blevet meddelt Europa-Kommissionen, da fuldt ud tilsidesættes, eller skal afgørelsen om tilsidesættelse begrænses til de nye tekniske forskrifter, der er indført ved den nationale lovttekst? 3) Kan ingen af de tekniske standarder, som er indeholdt i den nævnte bekendtgørelse, da finde anvendelse, eller er det alene de tekniske standarder, som er ændret eller tilføjet ved lovdekret nr. 119/2009 af 19. maj, der ikke kan</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	01.02.17

	finde anvendelse?			
C-102/16	<p>Vaditrans</p> <p>1. Skal artikel 8, stk. 6 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning(EØF) nr. 3820/85 fortolkes således, at de regulære ugentlige hviletider somomhandlet i artikel 8, stk. 6, i denne forordning ikke må tilbringes i køretøjet? 2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende, strider artikel 8, stk. 6 og 8, sammenholdt med artikel 19 i forordning nr. 561/2006, da imoddet strafferetlige legalitetsprincip, der er forankret i artikel 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, ved at førnævnte forordningsbestemmelser ikke indeholder noget udtrykkeligt forbud mod at tilbringe de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i nævnte forordnings artikel 8, stk. 6, i køretøjet? 3. Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende, indrømmerforordning nr. 561/2006 da medlemsstaterne ret til i national ret at bestemme, at det er forbudt at tilbringe de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i nævnte forordnings artikel 8, stk. 6, i køretøjet?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Færdselsstyrelsen	GA	02.02.17
T-646/13	<p>Minority SafePack — one million signatures for diversity in</p> <p>Påstande: Kommissionens afgørelse K(2013) 5969 endelig af 13. september 2013, som blev meddelt den 16. september 2013, annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Undervisningsministeriet	Dom	03.01.17
C-562/15	<p>Carrefour Hypermarchés</p> <p>Skal artikel 4, litra a) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame, hvorefter »[s]ammenlignende reklame er tilladt [...], når [...] den er ikke vildledende [...], den [på objektiv vis] sammenligner [...] en eller flere konkrete og relevante egenskaber, der kan dokumenteres, og som er repræsentative for disse varer eller tjenesteydelser«, fortolkes således, at en prissammenligning af varer kun er lovlig, hvis varerne sælges i butikker af samme format (f.eks. supermarkeder/hypermarkeder) eller samme størrelse?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	08.02.17
C-610/15	<p>Stichting Brein</p> <p>1) Foretager en administrator af et websted en overføring til almenheden som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i ophavsretsdirektivet, såfremt der ikke findes beskyttede værker på administratorens websted, men et system [som beskrevet nedenfor i punkt 1-13 og 30], hvorved meta-information om beskyttede værker, der befinder sig på brugernes computere,</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	08.02.17

	indekseres og kategoriseres, således at brugerne ved hjælp heraf kan spore og up- og downloade de beskyttede værker? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er der i ophavsretsdirektivets artikel 8, stk. 3, og artikel 11 i håndhævelsesdirektivet hjemmel til at udstede et påbud til en sådan mellemmand, som omhandles i disse bestemmelser, såfremt denne mellemmand gør det lettere for tredjemand at udføre ophavsretskrænkelser på den måde, der er beskrevet i spørgsmål 1?			
C-585/15	Raffinerie Tirlémontoise 1. Skal artikel 33, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2038/1999 af 13. september 1999 om den fælles markedsordning for sukker, navnlig i lyset af dom af 27. september 2012, Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 og C-234/10, [EU:C:2012:591]), fortolkes således, at det med henblik på beregning af det gennemsnitlige tab for alle kategorier eksporteret sukker er nødvendigt at dele summen af de faktiske udgifter med summen af de eksporterede mængder, uanset om der reelt er betalt restitution for disse mængder eller ej? 2. Skal artikel 33, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2038/1999 af 13. september 1999 om den fælles markedsordning for sukker, navnlig i lyset af dom af 27. september 2012, Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 og C-234/10, [EU:C:2012:591]), fortolkes således, at de overførsler, der skal tages i betragtning (som kredit- og debitelementer) ved den samlede beregning af produktionsafgifterne, skal beregnes for alle kategorier eksporteret sukker ved at dele summen af de faktiske udgifter med summen af de faktisk eksporterede mængder, uanset om der reelt er betalt restitution for disse mængder eller ej? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er forordning nr. 2267/2000 og nr. 1993/2001 da ugyldige?	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	09.02.17
A-3/15	UDTALELSE 3/15 Har Den Europæiske Union enekompetence til at indgå Marrakeshtraktaten om fremme af adgang til offentliggjorte værker for personer, der er blinde, synshæmmede eller på anden måde læsehandicappede?	Udenrigsministeriet Kulturministeriet Miljøstyrelsen	Udtalelse	14.02.17
C-621/15	W e.a. 1. Er artikel 4 i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar på området [org. s. 6] for lægemiddellaboratoriernes ansvar for de vacciner, som de fremstiller, til hinder for en bevismåde, hvorefter den ret, der behandler sagens realitet, i forbindelse med udøvelsen af sin eneret til at bedømme denne, kan fastslå, at de faktiske forhold, som sagsøgeren har gjort gældende, udgør bestyrkede, præcise og samstemmende formodninger, som kan bevise vaccinenes defekt og tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten og sygdommen, uanset at det er konstateret, at den medicinske	Lægemiddelstyrelsen	GA	14.02.17

	<p>forskning ikke har fastslået en forbindelse mellem vaccinen og sygdommens indtræden? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er artikel 4 i direktiv 85/374 da til hinder for en formodningsordning, hvorefter tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten ved en vaccine og den skade, som den skadelidte har lidt, altid vil blive anset for fastslået, når visse tegn på en årsagsforbindelse foreligger? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 4 i direktiv 85/374 da fortolkes således, at det bevis, som det påhviler skadelidte at føre, for tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten ved en vaccine og den skade, som denne har lidt, kun kan anses for ført, hvis denne forbindelse er videnskabeligt fastslået?</p>			
C-555/14	<p>IOS Finance EFC</p> <p>På baggrund af bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, artikel 6 og artikel 7, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner: Skal direktivets artikel 7, stk. 2, fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan betinge betalingen af gældens hovedstol med, at der gives afkald på morarenter? Skal direktivets artikel 7, stk. 3, fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan betinge betalingen af gældens hovedstol med, at der gives afkald på inddrivelsesomkostninger? Såfremt de to spørgsmål besvares bekræftende, kan skyldneren, når denne er en ordregivende myndighed, da påberåbe sig partsautonomien for at omgå sin forpligtelse til at betale morarenter og inddrivelsesomkostninger?</p>	Justitsministeriet	Dom	16.02.17
C-219/15	<p>Schmitt</p> <p>Er formålet og intentionen med direktivet, at det organ, der er bemyndiget til at foretage audit af kvalitetssystemet, konstruktionsafprøvning og overvågning af medicinsk udstyr i klasse III, skal gribe ind med henblik på at beskytte alle potentielle patienter og derfor kan hæfte direkte og ubegrænset over for de berørte patienter i tilfælde af culpøs pligtforsømmelse? Følger det af de nævnte numre i bilag II til direktiv 93/42/EØF, at det organ, der er bemyndiget til at foretage audit af kvalitetssystemet, konstruktionsafprøvning og overvågning, ved medicinsk udstyr i [org. s. 3] klasse III har en generel pligt til at undersøge produktet eller i hvert fald en undersøgelsespligt, når der konkret er grund til at foretage en sådan? Følger det af de nævnte numre i bilag II til direktiv 93/42/EØF, at det organ, der er bemyndiget til at foretage audit af kvalitetssystemet, konstruktionsafprøvning og kontrol, ved medicinsk udstyr i klasse III har en generel pligt til at gennemse fabrikantens forretningsdokumenter og/eller gennemføre uanmeldte besøg, eller i hvert fald en pligt til at gøre dette, når der konkret er grund til det?</p>	Sundhedsstyrelsen Lægemeddelstyrelsen	Dom	16.02.17
C-552/15	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine</p>	Skatteministeriet	GA	16.02.17

	<p>forpligtelser i henhold til artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ved at opkræve den fulde registreringsafgift, når en person bosat i Irland registrerer et motorkøretøj, der er leaset eller lejet i en anden medlemsstat, uden at der herved tages hensyn til varigheden af køretøjets anvendelse, når køretøjet hverken i det væsentlige skal anvendes varigt i Irland, eller faktisk anvendes på denne måde, og ved at opstille betingelser for en tilbagebetaling af denne afgift, som går ud over, hvad der er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt.</p> <p>— Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-75/16	<p>Menini et Rampanelli</p> <p>– Skal artikel 3, stk. 2, i direktiv 2013/11, for så vidt som det heri bestemmes, at direktivet »[ikke berører] direktiv 2008/52«, fortolkes således, at denne bestemmelse ikke berører de enkelte medlemsstaters mulighed for at gøre mægling obligatorisk udelukkende i de tilfælde, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2013/11, dvs. de i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2013/11 omhandlede tilfælde, aftaleretlige tvister, der opstår i forbindelse med andre aftaler end købs- eller tjenesteydelsesaftaler, samt tvister, som ikke vedrører forbrugere? – Skal artikel 1 [...] i direktiv 2013/11, for så vidt som denne bestemmelse sikrer forbrugerne mulighed for at indgive klager mod erhvervsdrivende til specifikke instanser for alternativ tvistbilæggelse, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national ordning, hvorefter gennemførelse af mægling i en af de i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2013/11 omhandlede tvister er en betingelse for at realitetsbehandle et søgsmål for domstolene anlagt af den part, som anses for forbruger, og under alle omstændigheder for en national ordning, som fastsætter, at den forbruger, som deltager i mæglingen i en af de ovennævnte tvister, skal bruge en advokat og bære de hermed forbundne omkostninger, og ifølge hvilken parten kun har mulighed for at undlade at deltage i mæglingen, såfremt der er berettigede grunde herfor?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	16.02.17
T-145/16	<p>Rumænien mod Kommissionen</p> <p>Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/103 af 16. januar 2015 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres delvist. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	16.02.17
Forenede sager T-14/14 og T-87/14	<p>Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2013/497/FUSP af 10. oktober 2013 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	17.02.17

	for Iran og Rådets forordning (EU) nr. 971/2013 af 10. oktober 2013 om ændring af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
--	---	--	--	--